

3. maj. 1842

FAKTA

Dato:

3. maj. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 21

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 66; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 70-71

TRANSSKRIFTION

3 May.

Igaar Aftes var jeg atter bedt til Fru Ferral,¹ det var den sidste Dag Louise Neergaard var her i Byen; heller ikke den Gang lykkedes det mig at tale med hende om Andet end ligegyldige Ting, da vi [overstreget: bestandig] vare samlede med de Øvrige. Jeg kjender hende saa Lidt; mere fra vore Spadseretoure paa Vedbygaard end fra disse formelle Besøg her. Ja, der havde jeg mangen Samtale med hende uden Vidner og lærte af hendes Tale at kjende den dybe Sjæl der boer i hende og en opofrende Velvillie for Andre. Idag reiste hun herfra; jeg gik hen paa Postgaarden og sagde hende Farvel, ja, faer vel! Du gode Pige, Gud i Himlen velsigne Dig! – Hun er borte da, jeg skal ikke nu træffe sammen med hende i lang Tid, i den Tid vil jeg glemme hende, eller dog glemme de Tanker der have sysselsat mig i længere Tid; jeg troer heller ikke min Følelse for hende tør kaldes Kjærlighed, men havde hun yttret mindste Ord, hvoraf jeg kunde slutte, hun havde mig kjær, da var det blevet dertil. Det har hun aldrig, tilgiv mig, gode Pige, at jeg har turdet tænke paa Dig, som min Brud, det er forbi, det skal være forbi! jeg har ikke Lov dertil. Men glemme hende, det kan jeg aldrig, hun var min første min eneste Kjærligheds-Drøm, den kan vi vist ikke glemme. Kunde jeg reent opgive Ønsket om jordisk Kjærlighed, da vilde jeg staae renere og sorgløse; men dertil hører en sjælden Kraft langt større end jeg har. Vil det Indtryk, hun har gjort paa mig længe staae frisk i min Sjæl, da skal intet saadant Ønske stige hos mig; med Kulde vil jeg betragte de hulde Væsener, som ere skabte for ved deres Ynde at give Livet Værd og Varme. Nei, det kan jeg vist ikke, der hører megen Selvfornægtelse til, naar vi see Andre lykkelige, ikke at ville stræbe efter at opnaae lignende Lykke; og den Mand, som ingen Kvinde elsker, vil han ikke hentørres, som et vissent Træ, vil han ikke før Tiden sløves og henleve en sørgelig Alderdom. – – Mit Maleri: Gaasetaarnet² er nu næsten færdigt og lykkedes dog bedre end jeg havde troet; det har oplivet og glædet mig.

¹ Louise Neergaards moster Ane Marie Ferral, f. Busky (d. 1853).

² Statens Museum for Kunst, KMS6731; Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 114).

Endnu er hun her i Byen; jeg ser hende ikke, jeg har ikke Mod dertil. Jeg har
glæmmet hende, jeg vil glæmme hende. Troen, plejter Byggen siger: Både - Ville
ogsaa! — 30. April 21.

Jeg har ofte været til Torv Torval, det var den sidste dag
Lone's Afsked var her i Byen; heller ikke den Gang lykkedes det mig
at tale med hende om Andet end ligegyldige Ting, og vi ~~helt~~
var samlede med de Andre. Jeg kendte hende saa lidt; mere fra
vore Spadsere-ture fra Volbiggaard end fra disse formelle Besøg her.
Ja, der havde jeg mangen Samtale med hende uden Videre og langt af
hendes Tale at hende den dybe Spil der var i hende og en afslappet
Velvillie for Andet. Tid reiste hun herfra; jeg gik hen fra Postgælden
og sagde hende Farvel, ja, farvel! Du gode Byge, Gud i Himlen vel sig
nu dig! — Men er det da, jeg skal ikke nu træffe sammen med hende
i lang Tid, i den Tid vil jeg glæmme hende, eller dog glæmme de Tanker
der have opsiddet mig i længere Tid; jeg trækker heller ikke min Fæltse
for hendes forældres Kjærlighed, men hende hun ethvert minde om Andet
kunne jeg kunne slukke, hun havde mig kjær, det var det blest dertil.
Det har hun aldrig, tilgive mig, gode Byge, at jeg har tænkt tænke på
dig, som min Bror, det er forbi, det skal være forbi! jeg har ikke
længere. Men glæmme hende, det kan jeg aldrig, hun var min første
min første Kjærligheds-Drøm, den kan vi vist ikke glæmme. Kunde
jeg recit appat Omstet om godst Kjærlighed, det vilde jeg staa re-
nere og sargløvere; men dertil hører en sjælden Kraft, langt stær-
re end jeg har. Vil det indtræde, hun har gjort på mig længstaa-
ende i min Tid, det skal intet omdant Omstet stige hos mig;
med Hvilde vil jeg betragte de gamle Væsenes, som ere skatte for
med deres Ufærd at give Livet Værd og Værd. Nei, det kan jeg vist
ikke, der hører ingen Selvfornægtelse til, naar vi see Andes Lyk-
kelige, ikke at ville stræbe efter at opnaa lignende Lykke; og den
Mand, som ingen Kvinde elsker, vil han ikke kunne troes, som et
visstent Troe, vil han ikke for Tiden s'laas og kunne en søge
lig Allden. — Mit Maleri: Gæstegæstet er min næsten far-
ligt og lykkedes dog bedre end jeg havde troet; det har afsluttet og glædet mig.

May.